

חברת לזמדי שי"ם

לחיזוק לימוד
הדף היומי

בס"ד

טעימה שבועית בלימוד הדף היומי

חושך גאורדי, מהנאמז פכש וילך

הגבת ארבעת המינים לפני שיוצא בהם ידי חובתו

אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל וכתוב ולקח ואי אתי קוף רמי להו
אידיה בעי למישקל זימנא אחריתי כמאן דכתיב וטבל דמי זכמים יר.

בגמרא מבואר שממה שנאמר לענין זריקת הדם (ויקרא ג כה) 'ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו', יש ללמוד שהכהן צריך לקחת מהדם בעצמו, אבל אם קוף בא והניח מהדם על אצבעו, אין הדם הזה כשר לזריקה. ומכאן דנו הפוסקים לענין שאר מצות שנאמרה בהן לקיחה, אם גם בהם אין יוצאים ידי חובה עד שנוטלים את המצוה ביד, אבל אם היתה מונחת ביד קודם לכן על ידי קוף או בדרך אחרת, אין יוצאים ידי חובה.

בשדי חמד (אסיפת דינים מערכת ד' מינים סי' ג) הביא מקונטרס פליטת סופרים בשם גדול אחד מקאוונא (הו"ד גם בשו"ת יהודה יעלה להגאון ר' יהודה אסאד זצ"ל או"ח סי' קפט), שהסתפק במי שנטל לולב ומיניו קודם שעלה עמוד השחר, ובעודו בידו עלה השחר, אם יוצא יד"ח במה שהן בידו.

ובחזון איש (או"ח סי' קמט סק"ב) כתב, שאם היה אוחז בידו מינים קודם עמוד השחר ועלה עמוד השחר, אין צריך להניחם מידו ולחזור וללוקחם למצותו, ואף על גב שנאמר 'ולקחתם' ואמרו בסוגייתנו שאם הניח הקוף את הדם בידו פסול לזריקה שנאמר בה 'ולקח', אין הטעם בזה משום שלשון לקיחה פירושו מעשה התחלת הנטילה, אלא לעולם יש לפרש לשון לקיחה שהוא לשון אחיזה ואפילו אם אוחז בידו את הדבר מכבר, אלא שלענין זריקת הדם צריך שתהיה הלקיחה מכלי שרת, כמבואר במשנה (לקמן לב). שאם קיבל את הדם בכלי קודש ונתנו לכלי חול יחזירו לכלי קודש, והוא הדין אם הוא יקח מהקוף בידו פסול משום שלא לקח מכלי שרת. אבל בד' מינים שאין דין ליטלם ממקום מסויים, ודאי יצא ידי חובתו גם באחיזה, אף על פי שלא לקח בידו בזמן החיוב. ותמה על האחרונים שציידו ללמוד מסוגייתנו לענין ד' מינים.

